

Вечірній сон закоханого літа  
і руки, магнетичні уночі.  
Вродлива жінка, ласкою прогріта,  
лежить у літа осінь на плечі.

Дозріла пристрасть до вогню і плоду.  
Пашить вогнем на млосному щаблі.  
І торжествує мудрий геній роду  
всього живого на живій землі.

Ще літо спить, а вранці осінь встане —  
в косі янтарній нитка сивини,  
могутні чресла золотого стану,  
іде в полях — вгинаються лани.

Близнята-зерна туляться в покоси,  
біжить юрба червонощоких руж,  
сплять солодко черкуси-негритоси,  
біляві яблука і жовта раса груш.

Рве синій вітер білі сторонці.  
А в серце літа — щедрий сонцепад.  
І зливками розтопленого сонця  
лежать цитрини, груші й виноград.

Загусне промінь в гронах перегрітих.  
А ляже сніг на похололі дні —  
жагучий сон закоханого літа  
в холодну зиму бродить у вині!